

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: O Christe, mig forleene Din Naade til min Sang

Citation: Kingo, Thomas: "O Christe, mig forleene Din Naade til min Sang", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo04val-shoot-workid61262.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter

Aandelig Hvede-Høst til Himmeriges usigelige ævige Glæde, Under dend Melodie: Jeg vil din Priis udsiunge, etc.

O Christe, mig forleene Din Naade til min Sang, Mit Hiertes Fryd alleene At tee i Aandens Klang, Om Himlens Paradiis, Hvor Gud mig selv skal glæde, Naar jeg for Lammets sæde Skal siunge ævig Priis.

[2] En Dag bestemt mon være Aff Gud min HErre saa, Mit 58 Hovet høyt at bæere, Med Ærens Krone paa! Det er dend || Dommedag! Naar jeg ey meer forskrekkes, Men endelig opvekkes, Til Lyst foruden Klag.

[3] Synd, Nød og sygdoms smerte. Med alle Dødsens saar, Ja sorgen om mit Hierte En salig Ende faar: O sørg ey da, min Siæl, Thi Gud din Trøst i Vaande En Bygning har for haande, Som ævig stander vel.

[4] Hand ævig dig skal glæde, Med Fryd saa rigelig, Hvorfor jeg staar til rede At favne Naade slig, Naar Guds Søn selv ald Graad Aldeles skal afftørre, Ald sorg til Glæde giøre, Trods Dødsens hadske Braad.

[5] Mit Liv og Siæl med Ære I skin og Ære der, Som Solens Glands skal være: Hvad Siæl og sind begier, Det faar vi uden Tal, Udi det ævig Rige, De hellig5 Engle lige Enhver da blive skal.

[6] Der skal vi see forsande Dend rette Frelsermand, Som med sin Død og Vaande Os Himlen obne kand, Der skal vi ogsaa see Og med Forundring skue, Paa Thronens stool og Bue, Det Guddoms store Tree.

[7] Her maa vi som de Unge Lit stave til om det, Men da skal Hiert' og Tunge Om Gud selv tale ræt: Som effter Vinters Brøst, Dend ønskelige Sommer Saa bliid og skiøn fremkommer Med deylig Hvede-Høst.

[8] Der findes da til beste, De Døden skilte før, Da de var fremmed' Gieste, Og maatte flux paa Dør, Dog død' i JEsu Navn: Mand, Kone, Sødskend kiære, Og ellers Venner fleere Skal samles i Guds Favn.

[9] Der findes da tilsammen Saa mange tusind Mand, Aaldfædre med stoor Gammen, Propheter og forsand: De tolf Apostlers Tal, Med Martrer, Mand og Qvinde, Som hafde Gud i sinde, Midt i der's Piin' og Qval.

[10] De skulle mod os tage, Som sødskend hver og een, Hver Engel sig umage, Og ikke være seen: Her vorder Glæde stoor, Som ingen ud kand sige, Og aldrig haffde lige, Paa denne Verdens Joord.

59

[11] Vi tør ey spørg' at vide, Hvo er hun eller hand? Hvem Øyet seer ved side, Hver || strax dend kiende kand, Der gøres Kundskab snart, For HErrens stool og sæde, Hvor Kierlighed og Glæde Er udaff Guddoms Art.

[12] Eya hvad vil der høres, En Himmelsk' Frydesang, Og Englestemmer røres I Himmel-Koor og Klang, Du, søde JEsu, der Vil findes frem for alle, Dig skal til Fode falde Med Lovsang en og hver.

[13] Vi siunge da tillige, Saa froo og lydelig, Med Seraphim og sige: Hellig, hellig, hellig Est du O Zebaoth, Priis, Hæder, Lov og Ære, Skal Gud alleene være, Det er saa søt og got.

[14] Ey Øre har kund't høre, Ey haver Øye seed, Hvad HErren vil tilføre Os i ald Ævighed, Naar jeg der tænker paa, Mit Hierte sig besinder, Og anden Glæde finder, End effter Verden staa.

[15] Thi vil vi ey forsage, Om vi end lide Nød, Og Verden vil os plage, Ja trænge til vor død: Det endes dog i Fred, Vor JEsus skal dog komme Til Glæde, Fryd og Fromme, Vist i ald Ævighed.

D. H. P. Resen.